

som de øvrige Honorarer, der findes paa Finansloven. Selve Honorarernes Størrelse passerer ogsaa Lønningsraadet, saaledes at der vist ikke er nogen nærliggende Mulighed for, at Finansministeren skal kunne faa Lov til selv at begynde at flytte om paa Beløbene. Det er Lønningsraadet, der giver Indstilling under Finanslovens Behandling i Folketinget om Honorarernes Størrelse og om eventuelle Ændringer deri; og jeg har i hvert Fald som Finansminister kun fulgt de Regler, der allerede er fastsat derom, og agter heller ikke at ændre dem.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2757).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Marie Christensen: Ved Fastsættelsen af Lovregler for Erhvervelse og Tab af Indfødsret gælder det om, at man har samme Regler i de forskellige Lande; især har det Betydning mellem Nabolande, hvor der kan finde Ud- og Indvandring Sted, vekselvis fra det ene Land til det andet. Der har derfor ogsaa flere Gange været ført Forhandlinger mellem de tre nordiske Lande om at naa frem til ensartede Regler paa det Omraade. Allerede i 1890 blev der ført saadanne Forhandlinger, og de førte til, at vi her i Landet fik Loven om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret af 1898. I Sverige fik de en Lov om det samme i 1894, og disse to Love er i Hovedtrækkene ens, selv om der paa mindre Omraader kan være nogen Forskellighed. I 1920 indbød den svenske Regering igen de to Lande, Norge og Danmark, til en ny Forhandling. Det førte til, at man vedtog Udkast til Lovforslag, der skulde forelægges de forskellige Rigsdage. Lovforslaget blev fremsat i Sverige, vedtaget af andet Kammer, men forkastet af første, og derved bortfaldt Lovforslaget. Det blev fremsat i Norge i Stortinget, men efter Hænstilling fra Justitskomiteen blev Sagen

stillet i Bero. Under disse Forhold fandt den danske Regering det klogest at stille sig afventende og se, hvordan Forholdene vilde udvikle sig. Det Spørgsmaal, som begge Steder havde lagt sig i Vejen for Lovenes Gennemførelse, var den gifte Kvindes statsborgerretlige Stilling; det Spørgsmaal var stærkt fremme ikke blot her i de nordiske Lande, men ogsaa i England og i Nordamerika. Det har jo været og er her i Landet saaledes, at den Kvinde, som gifter sig med en fremmed Mand, en Mand, som ikke har Statsborgerret her i Landet, fra samme Øjeblik bliver fremmed i sit eget Land. Det følte som en Uret. Begrundelsen for at have Indfødsret eller at faa Indfødsret har vekslet noget i Aarenes Løb: Gaar vi tilbage i Tiden, forlangtes der, at vedkommende skulde være født indenfor Landets Territorium, det gav Indfødsret; senere fandt man, at det var et noget spinkelt Grundlag, og saa toges der mere Hensyn til Afstamningen, hvem Forældrene var, og i vor Tid spørger man endvidere, om der er nogen Tilknytning til det Folk og det Land, hvor de ønsker at erhverve Indfødsret. Men en dansk Kvinde, som gifter sig med en fremmed Mand, har baade dette: at være født her i Landet og Afstamningen, og saa længe hun bor her, maa man ogsaa indrømme, at hun har Samhørigheden med Folket baade ved Slægt og maaske ogsaa ved sin Stilling, sit Erhverv her i Landet. Dette, at en Kvinde saaledes blev ganske fremmed i sit eget Land overfor sit eget Folk, naar hun giftede sig med en fremmed Mand, følte som en saa meget større Uret, efterhaanden som Kvinderne fik borgerlige Rettigheder, fik Ret til at beklæde Embeder, fik Valgret og Valgbarhed; i samme Øjeblik de giftede sig med en fremmed, mistede de alle disse Rettigheder. Hvis derimod en dansk Mand giftede sig med en fremmed Kvinde, fik hun med det samme disse Rettigheder, skønt hun var ganske fremmed her i Landet. Det var dette Spørgsmaal, som skulde have sin Løsning og voldte Besvær baade i Norge og Sverige, fordi man ikke kunde enes om det.

I 1923 indbød Sverige saa igen til en Forhandling med Danmark og Norge, og Resultatet af denne Forhandling blev for Danmarks Vedkommende det Lovforslag, der blev fremsat her i Tinget af den forrige Indenrigsminister i Februar i Aar. Dette Lovforslag fik fra alle Sider en velvillig Modtagelse; det blev henvist til et Udvalg, og naar det ikke blev gennemført, ikke en Gang naaede frem til anden Be-